



Arrest

nr. 75 513 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Russische nationaliteit, komt op 23 november 2010 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 30 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2011 met nr. 68 990 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 25 november 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 21 oktober 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

(...)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009 (non-refoulement beginsel).

3.2. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij zich na de weigering tot erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Wet van 15 december 1980.

Dit artikel luidt als volgt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied te verlaten vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De loutere weergave van de wettekst kan niet als een deugdelijke motivatie beschouwd worden.

Inhoudelijk voldoet zij niet aan een individuele beoordeling van de situatie van verzoekende partij en motivering van de bestreden beslissing.

Omdat de bevoegdheid een beoordelingsmarge inhoudt (zie het woordje "kan" in de wettekst) dient verwerende partij uitdrukkelijk te vermelden waarom zij in hoofde van verzoekende partij wel de bestreden beslissing nam. Met andere woorden de redenen voor het bevel moeten uitdrukkelijk aangegeven worden. Verwerende partij is zeker niet gebonden in haar beslissing om van een automatisme te kunnen spreken.

In elk geval moet alvorens de bestreden beslissing op grond van de artikelen 75, § 2 en 81 en 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Wet wordt genomen nagegaan worden of deze beslissing de hogere rechtsnorm niet schendt.

Verwerende partij heeft hierbij kennelijk niet nagegaan of de verwijdering van verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing verzoekende partij niet blootstelt aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

Door de volledige afwezigheid van enige motivering in die zin schendt verwerende partij de verplichting die haar wordt opgelegd door artikel 19 van het voormelde Handvest van 7 december 2000. Schending van het voormelde artikel en non-refoulement beginsel.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij vooreerst dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid beschikt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Het woordje “kan” in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan geen afbreuk doen aan de duidelijke bepalingen van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet waaruit de verplichting voor de gemachtigde duidelijk blijkt. In beide artikelen is telkenmale sprake van “geeft een bevel” of “beslist onverwijld dat”, zonder dat aan de gemachtigde enige appreciatie wordt gelaten of deze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten zou laten afleveren. Er is volgens de verwerende partij onbetwistbaar sprake van een gebonden bevoegdheid. De verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet kan hieraan geen afbreuk doen nu deze verwijzing

enkel de gevallen betreft zonder dat dit inhoudt dat de gemachtigde kan beslissen geen bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Verder stelt de verwerende partij in haar nota dat verzoekster zich beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 19 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het non-refoulementbeginsel zonder dat zij aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen *in concreto* zou hebben geschonden. Een loutere opsomming van artikelen volstaat uiteraard niet opdat er sprake kan zijn van een ontvankelijk rechtsmiddel. Om deze reden dient volgens de verwerende partij dit onderdeel van het middel onontvankelijk te worden beschouwd.

De verwerende partij stelt vervolgens dat de *in casu* bestreden beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekster werden geweigerd. De gemachtigde heeft volgens de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zodat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat waar de verwerende partij in haar nota stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* over een gebonden bevoegdheid beschikte, zij wenst te verwijzen naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de

minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

Verder wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en het non-refoulementbeginsel zonder uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen of beginselen door de bestreden beslissing werden geschonden. Aldus kunnen de aangevoerde rechtsregels niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden beschouwd.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de loutere weergave van de wettekst van artikel 7 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing niet als een deugdelijke motivatie kan beschouwd worden. Inhoudelijk voldoet deze motivering volgens verzoekster niet aan een individuele beoordeling van de situatie van verzoekster en motivering van de bestreden beslissing. Omdat de bevoegdheid een beoordelingsmarge inhoudt, dient de verwerende partij uitdrukkelijk te vermelden waarom zij in hoofde

van verzoekster wel de bestreden beslissing nam. Met andere woorden moeten de redenen voor het bevel uitdrukkelijk aangegeven worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten meer bepaald dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de loutere weergave van de wettekst niet als een deugdelijke motivatie kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij zeker niet gebonden is in haar beslissing om van een automatisme te spreken en dat de redenen voor het bevel uitdrukkelijk moeten aangegeven worden. Bovendien moet worden nagegaan of de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm schendt. Verzoekster stelt dat verwerende partij niet is nagegaan of de verwijdering van verzoekster ingevolge de bestreden beslissing haar niet blootstelt aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

Zoals hierboven weergegeven stelt de Raad vast dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister de vreemdeling die niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dus een discretionaire bevoegdheid. De Raad onderzoekt vervolgens enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekster de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt door verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist. De verwerende partij heeft aldus het dossier van verzoekster onderzocht en vastgesteld dat aan haar de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort met een geldig visum. Dit is een individuele beoordeling van de situatie van verzoekster.

Vervolgens stelt de Raad dat waar verzoekster met haar uiteenzetting de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM dit artikel bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 30 mei 2011 de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens bij arrest nr. 68 990 van 21 oktober 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigerde en gelet op het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, hetgeen niet betwist wordt door verzoekster, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET